

Den tyske historiske Skole, i alt Fald dens mere statssocialistiske Fløj, f. Eks. de store Økonomer og socialkonservative Ministre *Wagner* og *Schäffer* vare stærke Tilhængere endog af den progressive Arveafgift; den første hævdede, at Staten havde en Medarveret, og den sidste, at Arveafgiften var et naturligt Supplement til Forbrugsafgifterne. Nyere Forfattere ere oftest Tilhængere af Arveafgiften, og særlig af Progressionen; enkelte Amerikanere og Englændere som *Adams* og *Bastahl* ere noget mere forbeholdne, idet de dog anse en for de store Arvelodder stigende Afgift som en god Modvægt mod den Tendens, vor Tid har til Formuernes Ophobning paa relativt faa Mangemillionærers Hænder. Af danske Forfattere følger *Falbe Hansens* Stuart Mill i mere modereret Form, medens *Scharling* staar nærmere de tyske Økonomer af den liberale Skole og med Frygt ser paa den paa Afkommet hvilende Arveskat.

Indenfor Juristerne gør der sig en lignende Forskel i Synspunkterne fra den rene Afvisning af Arveskatten som en Art „Plyndring“ til den svejtsiske Retslærdes *Bluntschli's* stærke Hævdelse af Statens Ret til at beskatte Arv i følelig Grad.

Foruden til de nævnte Forfattere henvises til *Schanz' Finansarkivs* mange Bind, hvor man kan følge de forskellige Landes Skattelovgivninger fra Reform til Reform, til de gældende økonomiske Haandbøger, og endelig — for norsk Lovgivning — til f. Eks. den kgl. Proposition Nr. 7 i Samlingen 1901—02, der refererer sig til fyldige Betænkninger og Motiver i tidligere Aargange. Med Hensyn til Sverige henvises bl. a. til *Wicksells* Afhandling i Økonomisk Tidsskrift 1901.
